

Реалії сільської медицини

З ухваленням медичної реформи, кажуть чиновники, ситуація в селах має змінитись на краще. Більше амбулаторій у селі, сучасне медобладнання, житло та автомобіль сільському лікарю, комп'ютеризація, підключення до Інтернету та, навіть, телемедицина. Ці, здавалося б, фантастичні речі, Міністерство охорони здоров'я обіцяє втілити в життя і зробити медичну допомогу в селі доступнішою та якіснішою. Відповідний закон парламент прийняв ще торік. Він став частиною медреформи, що стартувала, по великому рахунку, з 1 січня 2018 р. і має вирішити нагальні проблеми сільської медицини: відсутність лікарів, погано обладнані амбулаторії та ФАПі. Для цього в Держбюджеті заклали 5 мільярдів гривень.

Сьогодні ж ні для кого не секрет, що лікарі втікають із сіл, амбулаторії та ФАПі вже давно не бачили ні нового медобладнання, ні ремонту. Аби дістатися до найближчого медзакладу, хворому доводиться долати чималу відстань по поганих дорогах. Тож, нерідко, під час такої поїздки до старої болячки можна отримати ще декілька нових. А в той час у всьому світі первинна ланка в сільській місцевості ефективно працює і вирішує на

ної практиці сімейної медицини.

Сама амбулаторія розташована у добротній двоповерховій будівлі. Всередині світло, чисто, затишно і тепло. Поскільки сімейний лікар амбулаторії

Анна Ціпух у цей час перебувала на виїзному прийомі дітей в сусідньому селі Млинок, ми поспілкувались з медичною сестрою Ганною Максимівною Гайчук, яка працює тут вже 43 роки. Вона й розповіла нам про те, чим живе на сьогодні їхній медичний заклад. За її словами, на сьогодні їхня лікарська амбулаторія обслуговує дві тисячі з половиною чоловік. З них -585 дітей шкільного віку і 50 - дітей до одного року. Також, на обліку перебуває 20 вагітних жінок. Так що - роботи у сільських медиків не бракує, адже потрібно провести прийом у амбулаторії, обійти пацієнтів на дому, оглянути хронічних хворих, поміряти тиск, провести потрібні процедури. А ще ж –

капати людям та робити різні процедури. Примудряємось на дому майструвати штатив для крапельниці зі звичайних рогаців, чи ще з якихось підручних засобів. Ось так і знаходимо вихід. Капаємо, в основному, літнім людям, та тим, які мають хронічні недуги. У старших найбільш поширені хвороби: гіпертонія, серцево-судинні захворювання, а в дітей найчастіше виникають простудні захворювання: ГРВІ, грип тощо. В середньому, кожна з наших медсестер обслуговує близько 500 осіб. Загалом, якщо говорити про медреформу, то поки що не бачимо ніякого покращання, принаймні, жителі села, наші пацієнти, змін на краще точно не відчувають. З медикамен-

місці близько 80% медичних звернень.

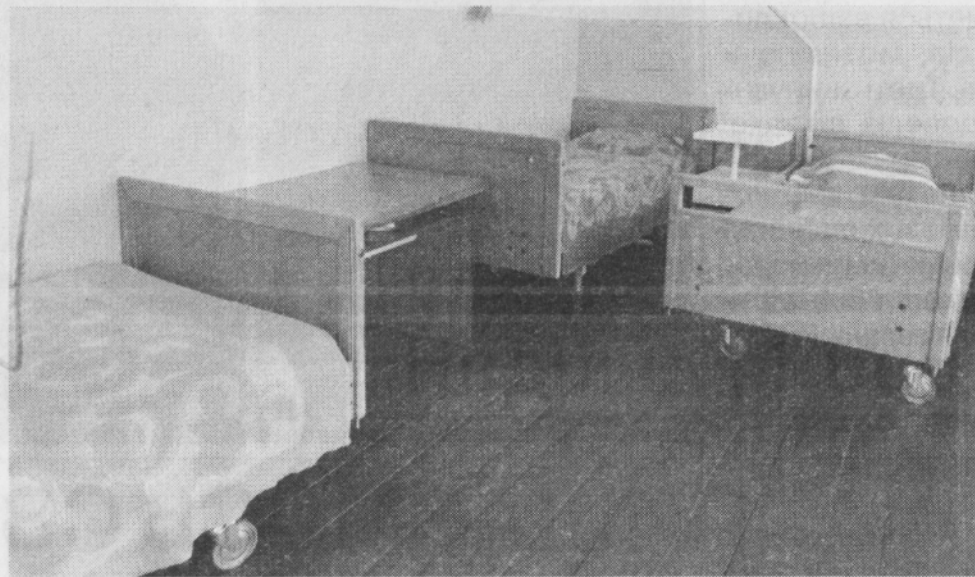
Втім, плани на реанімацію сільської медицини, яка десятиліттями перебуває у глибокій комі, хороші. Але, як, зазвичай, буває в Україні, у нас спочатку приймають закони, а вже потім міркують, як їх здійснити. Тож, чи вдасться заплановане втілити в життя - покаже час. А поки що, як живе сільській первинній ланці охорони здоров'я в нинішніх реаліях – ми дізнавались на прикладі Борівської лікарської амбулаторії загаль-

невідкладні виклики...

- На сьогодні у штаті маємо одного лікаря, п'ять медсестер, лаборанта, водія і санітарку, - розповідає Ганна Максимівна. - Швидка у нас окремо функціонує. Колись, як діяла лікарня, то наші люди мали змогу на місці лікуватися, тут проходили курс терапії і ліки їм були безкоштовні. Із запровадженням медичної реформи, боровчани змушені їхати в район лікуватися, бо у нас лише денний стаціонар на 10 ліжок залишився. Отож, як правило, ходимо по хатах

тами теж у нас слабенько - лабораторію то ще регулярно постачають необхідними реактивами, а в нас постійно ліків не вистачає – викручуймося, як можемо. Виходить, що зараз набагато важче працювати, ніж раніше. Адже, з втіленням медичної реформи, багато чого не прораховано і непродумано, особливо щодо медицини на селі. Ось, наприклад, реформою запроваджується, що пацієнти будуть заключати з лікарем договір про лікування, який матиме на обслуговуванні не більше 2 тисяч пацієнтів. А решту людей куди діти? Адже лише в Боровій проживає зараз дві з половиною тисячі чоловік. Якби ще в нас було хоч два лікарі, то ще було б нормально, а так, враховуючи, що кожен хоче, аби його лікар був поруч, навіть не знаю, як людям бути в такій ситуації. Важко звикати з доброго до гіршого, та куди ж діватися? Втім, ми і самі ще толком не відаєм, як піде далі ця медична реформа – працюємо помаленьку і надіємось на краще...

Сергій ТИШКОВЕЦЬ

Полісся. - № 8/1 березня 2018 р./